

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. április 8.
(húsvét vasárnap)

Horváth Géza

FELTÁMADÁSA ÁLTAL

Lekció: Máté 28,1-10

Alapige: 1Péter 1,3-4

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra.

Imádkozzunk!

Mindenható Isten, kegyelmes Atyánk, nagy hálaival a szívünkben jöttünk színed elé ünnepet szentelni és szent igéddel élni.

Köszönjük, hogy olyan ünnepet szereztél nekünk, amelyet 2000 év óta ünnepel a világon minden gyermeked, és fog is ünnepelni addig, amíg a mi Urunk, Jézus Krisztus, vissza nem jön.

Köszönjük, hogy együtt vallhattuk ebben a szép húsvéti énekben: Krisztus feltámadott, kit halál elragadott.

Bocsásd meg, ha nincs mindig ujjongó öröm a szívünkben emiatt. Bocsásd meg, hogy ha: „köt s lehúz még régi csüggedésünk”, és nem hiszük igazán, hogy Jézus lett a vigaszunk, erőnk, bátorságunk, életünk.

Köszönjük a lehetőséget, hogy életünket rábízhatjuk arra az élő Úrra kiből üdvösségünk árad. Legyen tied a szívünk és életünk. Gazdagíts meg ma is bennünket. Áradjon kegyelmed az életünkbe. Emelj fel, tisztíts meg, ajándékozz meg bennünket, Urunk.

Köszönjük, hogy mi itt ünnepelehetünk, és nemcsak valahogy eltölthetjük ezt a kétnapos ünnepet. Előtted való örvendezéssel, csenddel, szentséggel ajándékozz meg most bennünket.

Ámen.

Igehirdetés

Szeretettel köszöntöm ezen a szép ünnepen a gyülekezetet, és azokat is, akik vendégként ünnepelelnek velünk.

Húsvétkor mindig eszembe jut áldott emlékű gyakorlati tanáromnak az egyik kijelentése, hogy amikor temet, mindig azt mondja a nyitott sírnál: hallgassátok meg a feltámadás *igazságát*. A templomban pedig, amikor a gyülekezethez szólt, azt mindig így jelentette be: a feltámadás *evangéliumát* hirdettük a temetőben. Azért, mert a temetőben, ahol sok ember van a temetésen, és sokféle ember összejön, általában hitetlenek, semmi közük nincs gyülekezethez, hithez, ezért mondom, hogy a feltámadás igazságát hirdetem; a templomban, ahol az Isten népe van, ott azt mondom: a feltámadás evangéliumát hirdetem, mert azoknak evangélium, örömhír.

Jó, hogy itt, a gyülekezet közösségében is ezt lehet mondani: a feltámadás evangéliumát, örömeit hirdetjük, nemcsak tényét, igazságát, hanem annak áldását, hasznát, javát az életünkre nézve.

A héten, az utcán megszólított valaki, aki tudta, hogy lelkész vagyok, és azt kérdezte: feltehetek-e egy vallási kérdést? Mondtam: nyugodtan, akár többet is. A kérdése az volt: a húsvét ünnepe miért esik minden évben más időpontra, miért nem mindig ugyanarra a napra, mint karácsony ünnepe? Megválaszoltam, és próbáltam vele beszédbe elegyedni. Mondtam neki: nem az a fontos, hogy húsvét milyen időpontra esik, hanem az a fontos, hogy mit ünneplünk, és legfőképpen, hogyan ünneplünk. Értjük-e, hogy mi a húsvét titka, a feltámadás csodája és öröme. A beszélgetés azonban nem folytatódott tovább.

Sokat gondolkoztam azóta is rajta, hogy igen, sok ember van, akinek van valamilyen vallási kérdése, hogy mikor ünnepeljük a húsvétot, miért akkor, miért nem ekkor. Valamilyen lényegtelen, felszínes kérdései vannak az embernek. A fiatalok szoktak felszínes, lényegtelen dolgot kérdezni, amire azt szoktam válaszolni: azt szeretném, ha azt kérdeznéd: mit tegyek, hogy üdvözüljek?

Jézus Krisztus feltámadott! — hirdetjük ezen a napon. Valóban feltámadt, ez tény, igazság a világ számára, és evangélium az Ő népe számára. Nemcsak élt valamikor, egy meghatározott időben, hanem él. Nem angyalok hirdetik nekünk, nem asszonyok adják hírül: láttuk az Urat, és nem tanítványok, hanem maga Jézus jelenti ki: „Halott voltam, és íme, élek, örökkön örökké, és nálam vannak a halálnak és pokolnak kulcsai.” (Jelenések 1,18)

Boldog ember, akinek a Feltámadott kijelenti magát. Akinek a feltámadt Krisztus megjelenik. Boldog ember volt Pál apostol, amikor megjelent neki Jézus, és boldog vagy, ha megjelenik neked is a hirdetett igében, a testté lett Igének bizonyosságában, az úrvacsora kenyerében és borában, és azt mondja: íme, élek, örökkön örökké, és nálam vannak a halálnak és a pokolnak kulcsai.

Ezt az ígét kaptuk mára Péter első leveléből. Amikor Péter levelet ír Pontuszban, Galáciában, Kappadóciában, Ázsiában és Bitiniában, szét-szórtságban, szórványban, diaszpórában élő jövevényeknek, akik ki vannak választva, és köszönti őket, felcsendül Péter ajkán egy magasztaló, dicsérő, hálaadó ének: Áldott az Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, romolhatatlan, szeplőtelen, el nem múló, hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra.

Olyan ez, mint amikor a templom csendjében megszólalt az énekar dicsőítő, magasztaló, hálaadó éneke. Péter ajkán is olyan, mint mikor megszólalnának a harsonák, a kürtök és elkezdenék zengeni a feltámadott, élő Krisztust magasztaló dicséretet.

Kiknek írja ezt Péter, hogy áldott az Isten, aki újjászült minket? A szét-szórtságban élőknek, a jövevényeknek, a diaszpórában élőknek. Azt mondja: van valami közös bennük, ami összeköti őket nemcsak Pontuszban, Galáciában, hanem majd később Európában. Ma is van valami, ami a világ összes hívójét (nem az összes felekezetét), Krisztusban elhívott, megszólított, megigazított és megszentelt gyermekeit összeköti. Ma is Ausztráliától Kanadáig, Magyarország legkeletibb pontjától a legnyugatibb végéig. Ez pedig Jézus Krisztus feltámadása.

Mit olvasunk róluk? Jövevények. Ennél a szónál készülődésem közben egy kicsit megálltam. Az itt élő jövevényeknek, és akiknek mennyei örökségük van. Földi sorsukra nézve jövevények, mennyei elhívásukra nézve pedig nem jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek. A földön szétszórtságban élők, Isten előtt pedig öszszegyűjtöttek, egy nép és egy sereg. Földi sorsukra nézve szenvedők, mennyei elhívásukra nézve megdicsőültek. Földi sorsukra nézve kínban, üldöztetésben, hátratételben, megvettetésben, kísértésben élő emberek, mennyei elhívásukra nézve pedig el nem múló, hervadhatatlan, dicső koronára, örökségre váró szent sereg.

Hogy szól az ének? Ezen a földön meghajszolt, megvetett, közben szent megújulásért és békéért eped, de a mennyei seregekkel együtt egy nevet magasztal, egy cél vonja őt, és egy terített asztal ad néki új erőt. — Ezen a földön jövevények. Azt jelenti ez az ígében, hogy ideiglenes lakóhellyel rendelkezők, átmenetileg tartózkodnak valahol. Igen, mert Isten népe ilyen sereg ezen a földön. Átmenetileg tartózkodik a földön, jövevényként él és vallhatja: nincs itt nékem állandó lakásom, csak jövevény, vándor vagyok itt lenn, a mennyben van nékem minden kincsem. — Ilyen sereg az Isten népe.

És mégis, a mai ígénk azt mondja: rendelkezik ez a nép valami bizonyossal, valami sziklaszilárddal. Átmenetileg tartózkodni, jövevényként

élni, megvettetésben, üldöztetésben, hányatott sorsban, de Jézus feltámadása által romolhatatlan, szeplőtelen, hervadhatatlan örökségre. Van valami, ami állandó, van valami, ami örök, ami el nem vehető. Isten népe jövevény ezen a földön, amely énekli: „kincset, életet, hitvest, gyermeket mind elvehetik, mit ér ez őnekik, mienk a menny örökre.”

És mindez miért lehetséges? Mert Jézus feltámadt. Azért, mert van valami, ami a jövevények életét, Isten földi, küzdő egyházának az életét megalapozza, bearanyozza és szentté teszi. Ez pedig az, amit Jézus Krisztus ad. Amit az Ószövetség hívői hitben szemléltek, és vágyakoztak betekinteni a függöny mögé. És az Isten újszövetségi népének kitárult ez a függöny, meghasadt a kárpit, ragyogott az Isten dicsősége, és Péter belelát. Az a Péter írja ezt aki az egyik legreményvesztettebb keresztyén volt. Aki azt hitte nagypénteken, vége mindennek. Aki azt mondta nagypéntek után, hogy elmegyek halászni, visszamegyek oda, ahonnan kijöttem. Mint ha semmi sem történt volna ez alatt a három esztendő alatt, amikor az én Megváltóm odaállt mellém, és ezt mondta: kövess engem. Szép emlékek talán megmaradnak a szívemben, de nincs folytatás, elmúlt minden, tovatűnt, mint a délibáb.

És Péter harminc évvel később azt mondja: Áldott az Isten, aki Jézus Krisztus feltámadása által újjászült élő reménységre, romolhatatlan, szeplőtelen, hervadhatatlan örökségre. Azt mondja: nincs vége, folytatása következik, nem is akármilyen. Örökkévaló kincsünk van a mennyben. Félre van téve, le van foglalva, senki el nem viheti. Isten nem csap be, az övéinek le van foglalva és el van téve ez az örökség.

Másodszor az jutott eszembe, hogy a hitetlen ember húsvét csodájából mindig annyit ért meg: lehet-e bizonyítani? Sok ilyen emberrel találkoztam a szolgálatom alatt, akik mindig bizonyítékot keresnek. Bizonyítsuk be, hogy Jézus Krisztus feltámadt. Nem véletlenül van részletesen leírva az evangéliumokban, hogyan történt a feltámadás.

Tudjuk, hogy Isten ígéje azt mondja el nekünk, hogy *miért* történt. Amikor Isten leírja, *hogyan* történt, nem véletlen. Kimentek a sírhoz az asszonyok, hogy megnézzék a sírt. Mit találnak ott? El van hengerítve a kő, a kendők össze vannak hajtva, mit mondott az angyal. A húsvét, a feltámadás igazi bizonyítéka az Isten népe számára nem ez, hanem pontosan az ilyen Pétereknek az élete. Az ilyen Pétereknek az új élete a bizonyíték.

Kérdi az angyal húsvét hajnalán: miért keresitek a holtak között az élőket? Rossz helyen keresitek. Hol kell keresni? Az élők közt. Krisztust a hívők közt kell keresni.

Krisztus feltámadására a legnagyobb bizonyíték az ilyen Pétereknek, Páloknak, meg az én életem. Vagy lehet, hogy a te életed, aki éppen olyan reménytelen voltál, csüggedt, szerencsétlen, megvetett, bűnökben fetren-

gő, de el tudtad mondani: könyörült rajtam. Ahogy ők is el tudták mondani. Megállt mellettem, megszólított, elfogadott engem, felemelt, megtisztított és tart napról napra ez a megöletett Bárány, feltámadt hős, Jézus Krisztus, a mi áldott Urunk.

Valamilyen reménysége lehet a hitetlen embernek is. De az a tapasztalat, hogy ez a reménység előbb-utóbb eloszlik, előbb-utóbb tovatűnik. A hívó embernek azonban nemcsak reménysége van, hanem az ige szerint élő reménysége van. Nemcsak reménységre hívott el minket s adott nekünk reménységet Jézus Krisztus feltámadása, hanem *élő reménységre*.

A reménységhez nem kell hit. Reménykedni tud az optimista ember is. Amíg élünk, remélünk – mondja az ilyen ember. Vannak, akik mindig reménykednek. Több példát tudnék mondani. Voltak ismerőseim, akik kiszámolták, hogy például a földbe ennyi palántát teszünk, az ennyit terem, ennyiért lehet eladni, ennyi lesz a bevétel. Arra azonban nem számoltak, hogy szárazság lesz, jégeső lesz. Ha ennyi állatot veszünk, az ennyi idő alatt hízik meg, ennyi takarmányt fogyaszt el, ennyiért tudjuk eladni. Azzal nem számoltak, hogy lezárják a piacokat. De azért mindig előlről kezdték. Optimista emberek.

Reménykedni hit nélkül is lehet. Élő reménységünk csak Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által lehet. Ez csak a hívőknek van. Miért? Mert ez az élő reménység túllát mindenben, még a halálon is. A reménység csak a halálig lát, de az élő reménység túllát a halálon. Hervadhatatlan, elmúlhatatlan, szeplőtelen, bemocskolhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra.

Sok minden nem ezen a földön van elkészítve. De hadd hirdessem ma számodra: a hívőnek viszont minden ott van fenntartva. Lehet, hogy nem itt van elkészítve a földön, a jövevénység idején, az ideiglenes lakóhelyünkön, ahol átmenetileg tartózkodunk hetven, vagy ha feljebb, nyolcvan esztendőig. Ideiglenes és átmeneti. Az ige az mondja: örökkévaló és állandó. Keresi-e a szíved az életet, az örökkévalót, az állandót keresi-e? Amit nem neked kell megtartani, hanem ami téged tart meg.

Két esetet mondok el, amelyet jó néhány évvel ezelőtt megtapasztaltam.

Néhány nap különbséggel látogattam meg két férfit. Mindketten öregek voltak, nagyon az elmenetel előtti állapotban.

Az egyik egyetemet végzett, egész életében a kezében volt a Biblia. Olvasta, és hirdette is. Már közel volt a kilencvenhez. Isten a kórházi ágyhoz vitt hozzá. Szomorú, elhalványuló szemmel azt mondja nekem: meg kell halni. És ezt többször ismételte. Úgy láttam, nincs élő reménysége.

Azután majdnem hét évig vittem úrvacsorát egy kedves gyülekezeti tagunknak. Ő is kilencven fele járt. Ő abban az időben csak két-három ele-

mit végezhetett. Az alatt a hét év alatt, míg az úrvacsorát vittem nekik, vagy ő feküdt az ágyban, vagy a felesége, vagy ketten egyszerre — ennyi volt a változatosság. De akárhányszor bementem, ez a bácsi ragyogó szemmel mindig azt mondta: nincs baj. Minden nappal közelebb kerülünk ahhoz a dicsőséghez, szépséghez és csodához, amit Jézus Krisztus szerzett nekünk.

Az egyiknek nincs reménysége, a másiknak van élő reménysége. És miért van élő reménysége? Mert van élő Krisztusa. Csak annak lehet élő reménysége, akinek élő Krisztusa van. Feltámadott Ura van, aki hordozza magán a szegek helyét. Aki ha kell, megmutatja neked és azt mondja: jöjj és lásd, ne légy hitetlen, hanem hívó, mert élek örökkön örökké.

Harmadszor figyeljünk erre: Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása *által*. Ez kicsi szó, de nekem sokat mondott. Azt mondja: *által*. Nem azt mondja Jézus Krisztus feltámadása miatt, hanem által. Nagy különbség: ha Isten úgy jelentené ki az Ő igéjében, hogy Jézus feltámadása miatt lehet élő reménységünk, mint ha azt mondja, hogy Jézus feltámadása által van élő reménységünk.

Ha egy példával akarnám megvilágítani hogyan értettem ezt meg, hogy Jézus feltámadása által, akkor az jutott eszembe, amikor 1849-ben átadták a Lánchidat, amely összekötötte a két partot. Az első Duna-híd volt. Hatalmas ünnepség lehetett, mert megfestették, még az alapkövetételt is. Micsoda eredmény, hogy át lehet menni a túlsó partra. Azért lehet átmenni a túlsó partra, mert megépült a híd. De nem biztos, hogy valaki át is megy. De ha valaki azt mondja: átmegyek a túlsó partra, annak a hídon át kell mennie. Ahogy a régiek mondták: általmegy a hídon.

„Amiatt” — azt jelenti, hogy örvendezhetek, ünnepelek, húsvétolhatok, szervezhetek családi programot, és tudom, hogy van híd a túlsó partra. Tudom, hogy van út a mennybe, át lehet menni halálból az életre, sötétségből a világosságra. De ha valaki átmegy a hídon, az azt jelenti: igénybe is veszi.

Jézus feltámadása „által” azt jelenti, hogy nemcsak tud róla, nemcsak hiszi, hanem igénybe is veszi, és ebben a megdicsőült örömben örvendezik. Jézus feltámadása által, Jézus halála által, mert ott álltam a Golgotán, mert ott hullt le a bűnöm terhe. Azért, mert a húsvéti nyitott sírnál kaptam bizonyosságot az élő igéből, hogy élő Uram van. Mert az enyém is a feltámadás. Ahogy énekeljük: „Jézus, én megholt életem, Jézus én feltámadásom. Benned bűntől mentté lettem, benned igazulásom.” Ezt jelenti a Jézus feltámadása által.

Én sem maradtam ki belőle. Nemcsak tudok róla, hogy van ilyen is, hogy ünnepelek ilyen is, van ilyen a naptárban, a templomban, a gyülekezetben, hanem azt jelenti: enyém is, részese vagyok Jézus Krisztus feltámadásának, javának, áldásának. Ezt értem én ebben az igében.

Ezért ujjong Péter: Áldott az Isten — vagyis magasztaltassék az Isten, hogy Jézus feltámadása által élő reménységünk van. Nem mi jöttünk, Ő hozott. Nem mi választottuk Őt, Ő választott minket. Nem mi kerestük Őt, Ő keresett és talál meg bennünket. Nem mi szerettük Őt, hanem Ő előbb szeretett minket, és újjászült minket élő reménységre.

Lehet egymást bátorítani, vigasztalni úgy, ahogy Péter is tette a szét-szórtságban élők felé: Újjászült minket élő reménységre. Sokan rálépnek erre a hídra és átmennek az újjászületés által, és kapnak élő reménységet.

Mit jelent ez végül? Azt jelenti, amit hitvallásunkban is úgy fogalmaztak eleink, hogy Krisztus feltámadásának, mint minden üdvténynek áldása, hatása, java, ajándéka van a számunkra. Ez van ebben az igében. És mit láttam meg ebben a mondatban? Arra a romolhatatlan, szeplőtelen, el nem múló, hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra. A hívő ember Jézus Krisztus ajándékainak csak egy részét kapja meg itt a földön, de van, amit majd ezután ad oda. Jézus Krisztus nem adott még mindent oda, pedig most is azt mondja az ige, hogy „mindennel bírók”: mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való. És még nem kaptunk meg mindent, mert a java még hátra van. A romolhatatlan, el nem múló és szeplőtelen örökség.

A reménytelenség az, hogy nincs semmi a halál után. Sokan vallják ezt. Elporladunk, elmúlunk, vége. Nincs semmi a halál után. A reménység az: van valami a halál után. Sok ember reméli, hogy valaminek kell lennie a halál után. Az élő reménység pedig az, hogy tudom is, mi van a halál után, és bizonyos vagyok benne, hogy az én nála letett kincsemet meg is őrzi arra a napra. Mert az ige azt mondja: romolhatatlan, szeplőtelen, hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva a számunkra. Van, amit megkaptunk már, van, amit meg ezután fogunk.

Az a kérdés, hogy örülsz-e ennek? Örvendező szívvel vagy-e itt? Mert Krisztus lett a vigaszunk, életünk, utunk — mindenünk. A hívő ember vallja húsvét napján is: „Minden kincsünk te légy nekünk, itt, s fenn a mennyben majd. Jézus, te légy az életünk, mely mindörökre tart.” Ő ezt meg is ígérte és meg is cselekszi.

A 347,5 dicsérettel válaszoljunk erre.

Jézus segíts engem ebben,
 Hogy éltem folyjék szentebben,
 És hogy ne menjek ítéletre,
 Támassz fel engem új életre.
 A te Lelkednek ereje
 Az új életnek kútfeje;
 Hogy hát legyek élő személy:
 Lelked által énbennem élj.

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük neked kijelentett igédet, Úr Jézus Krisztus. Áldunk, hogy lehet hirdetni szerte a világon a feltámadás evangéliumát, és vannak helyek, ahol a feltámadás igazságáról beszélhetünk.

Köszönjük, hogy ez megtörtént esemény, tény. Tudjuk és megvalljuk, hogy meghaltál, eltemettek, és feltámadtál, nem felébredtél, Úr Jézus.

Valljuk, hogy nemcsak a tanítványok és a tieidnek a víziójában, emlékeiben, képzeletükben támadtál fel, hanem valóságosan.

Áldunk téged, hogy kihozott az Atya a halálból, mert nem lehetett, hogy a Szent rothadást lásson.

Köszönjük, hogy megjártad a poklot azért, hogy a mennybe emelhesz bennünket, Úr Jézus Krisztus.

Kérünk, hogy örvendező, hívő emberekké tegyél bennünket. Tudjuk, hogy te tudsz újjászülni bennünket csak. Tedd meg ezt, kérünk. Új életre támassz fel bennünket régi életünkből. Cselekedj újat az életünkben, amelyben azt valljuk: a régiek elmúltak, újjá lett minden, és nincs semmi kárhozható ítélet azok ellen, akik a feltámadott Jézus Krisztusban élnek és vannak.

Imádkozunk gyülekezetünk közösségéért. Köszönjük azokat, akik hazajöttek a gyülekezetbe messziről. Imádkozunk azokért, akik hazamentek szeretteikhez, családjukhoz és ott ünnepelnek, ott hallgatnak igét. Áldd meg őket is.

Könyörgünk hozzád betegeinkért. Legyen az ő szívükben is élő reménység, hogy hozzád tartoznak, és ha az idejük lejár, hozzád mennek.

Kérünk az elesettekért, a kételkedőkért, a tagadókéért, akik ma is azt mondják: semmiképpen el nem hiszem. Könyörülj meg rajtuk, hogy meghallják az evangéliumot.

Imádkozunk a misszióban levőkért. Azokért, akik a környékre viszik az evangéliumot minden otthonba. Imádkozunk a családokért, a gyermekekért, konfirmációra készülő fiatalokért és felnőttekért, akik két hét múlva tesznek majd bizonyosságot itt hitükről.

Imádkozunk intézményeinkért, az ott tanulókéért, a gondozottakért, ott dolgozókéért.

Kérünk téged az egész teremtett világért, ahol hangzik újból és újból: Jézus feltámadt. Engedd, hogy visszhangra találjon ez a kijelentés, és sokan mondják és vallják: valóban feltámadt!

Ámen.